

COMPRA, LLEGEIX, DIFON

La Verdad nº 110

(març de 2022)

“Cap al X congrés mundial de la IV Internacional.”

Després de les eleccions presidencials franceses

El 24 d'abril passat es va celebrar la segona volta de les eleccions franceses, que va enfrontar el candidat de la dreta Emmanuel Macron, i la de la ultradreta, Marine Le Pen. Al candidat de la Unió Popular, Jean-Luc Mélenchon, que es presentava amb un programa de ruptura amb les institucions de la V república, li van faltar 400.000 vots per passar a la segona volta, per la divisió que van suposar altres candidatures de la trucada “esquerra” (l'ecologista Yannick Jadot va treure 1.627.853; el del PC, Fabien Roussel, 802.422; Anne Hidalgo, del PS, 616.478).

A la primera volta es va poder constatar l'enfonsament dels partits que han ocupat el gruix de la representació política des de la creació de la V República, el 1959, després d'un cop d'estat del general De Gaulle el 1958. La candidata del partit gaullista, Valérie Pécresse, va treure un 4,78% dels vots. La del Partit Socialista un 1,74%; el del Partit Comunista un 2,28%. Aquest esfondrament dels partits tradicionals posa de manifest l'immens rebuig de la població cap a totes aquestes formacions.

Després de la primera volta, molts van cridar a votar per Macron per “barrar el pas a la ultradreta”. Es van multiplicar les pressions i els discursos culpabilitzants sobre els votants. Tot i això, un 28% dels inscrits es va abstenir. 2.228.044 van votar en blanc, 790.946 van votar nul. Blancs i nuls van sumar un 8,5% dels votants (més del 6% del cens): Si sumem els abstencionistes, els blancs i els nuls, gairebé 17 milions de votants, més d'un terç de l'electorat, es van negar a triar entre la pesta i la còlera. Com assenyala la declaració del Partit Obrer Independent (POI, del qual formen part els militants francesos de la IV Internacional). “aquest fet d'enorme importància és una extensió de la immensa ira que es va expressar a la primera volta de les eleccions presidencials contra Macron, contra aquest règim”.

A la primera volta, prop de 8 milions de treballadors van donar el seu vot al candidat de la Unió Popular, Jean-Luc Mélenchon, que es presentava sota un programa de ruptura, com vam assenyalar abans.

Els resultats de la segona volta

En la segona volta va guanyar Emmanuel Macron, amb un 53% dels vots emesos. Marine Le Pen va obtenir un 37,86%. Els vots en blanc van suposar un 6,34% dels vots emesos, i els nuls, un 2,25%.

El proclamat vencedor, Macron, només

ha aconseguit el suport del 38% del cens. I, segons les enquestes, el 40% de les persones que van votar per Macron ho van fer com a mal menor. És a dir, que no pot presumir que hagin donat suport al seu programa. I, malgrat tot, Macron va perdre 2 milions de vots en comparació del 2017.

Marine Le Pen ha aconseguit el seu millor resultat en unes eleccions presidencials, amb 13.288.686 vots. Després de les eleccions, se'ns repeteix que tots aquests votants són d'“extrema dreta”, o fins i tot “feixistes”. La qüestió no és tan simple. Molts dels vots són vots de rebuig. Com diu la declaració del POI, “Tothom sap qui és l'arquitecte d'aquesta situació. Aquest és el resultat directe de la política de Macron que, com tots els seus predecessors, tant de dreta com d'esquerra, ha continuat alimentant per assegurar-ne la reelecció”.

I ara?

El que és clar, com diu la declaració del POI, és que Macron acaba de ser reelegit al capdavant d'un país profundament fracturat, d'institucions que es descomponen a ulls vista, davant un rebuig massiu de la població.

Macron pretén continuar amb el programa ara. Un programa que ha estat rebutjat per la població treballadora. Durant aquests darrers cinc anys, ha llançat atacs a bona part de les conquestes socials i democràtiques de la classe treballadora. Com assenyala el POI: “ordenances que organitzen la ruptura del codi laboral i de tots els èxits col·lectius; marxa cap a la privatització de la SNCF i tots els serveis públics... Des de fa més de dos anys, les decisions s'adopten al secret del Consell de Defensa; el país es troba sota un estat d'emergència permanent, cosa que permet una acumulació de mesures lliberticides sense precedents en la història de les institucions antidemocràtiques de la V República”.

No hi han faltat les respostes populars a aquestes mesures. Hi va haver una gran mobilització contra la reforma de les pensions, a l'octubre del 2019, la revolta de les Armilles Grogues, que va començar el novembre del 2018, i que comptava amb el suport, segons les enquestes, del 75% de la població. Després, un altre cop, una potent vaga contra la reforma de les pensions, que ha obligat Macron a fer marxa enrere en la reforma de la qual havia fet la insígnia del seu primer mandat de cinc anys.

No hi ha dubte que Macron vol continuar i aprofundir la política destructiva en nom

del capital financer. Tot i les promeses electorals, acaba d'anunciar que caldrà prolongar l'edat de jubilació a 65 anys i liquidar els règims especials. Té la intenció d'organitzar una “conferència social” sobre aquest tema aquest estiu amb tots els sindicats i les organitzacions patronals. I el seu ministre d'Economia i Finances acaba de declarar que el Govern no descartaria utilitzar, per aprovar la reforma de pensions, l'article 49,3 de la Constitució, que permet fer aprovar un projecte de llei a l'Assemblea Nacional sota el xantatge que un vot en contra suposa una moció de censura i convocatòria d'eleccions.

Reagrupar forces per continuar la lluita

Com assenyala el POI, “L'enorme indignació, la voluntat de resistència que impregnen grans sectors de la població i la joventut només pot xocar frontalment amb la política destructiva que Macron intentarà imposar per tots els mitjans. Hi haurà, inevitablement, confrontació”.

A la primera volta, 8 milions han donat suport al programa de ruptura amb la V República de la Unió Popular. Els mítings de Mélenchon han agrupat desenes de milers, han estat actes massius a les grans ciutats. En especial hi han participat molts joves.

D'aquí a unes setmanes se celebraran les eleccions legislatives. Tanmateix, tant Macron com Le Pen intentaran reproduir l'escenari infernal de la segona volta de les eleccions presidencials. Però, com assenyala justament Mélenchon: “Macron és el programa econòmic de Le Pen més el menyspreu de classe; Le Pen és el programa econòmic de Macron més el menyspreu de raça”.

A més, hi ha la qüestió de la naturalesa de les institucions de la V República, institucions antidemocràtiques que, confiant al cap d'Estat poders exorbitants, deixen l'Assemblea Nacional reduïda al rang de parlament titella. Per això, a les legislatives és imprescindible, si es vol obrir una perspectiva d'acord amb la democràcia, amb els interessos de la gran majoria, treballar perquè aquestes institucions, resultants del cop d'Estat del 1958, siguin escombrades.

Ja hi ha veus que criden a constituir candidatures de “unitat de l'esquerra” a les legislatives. Són, precisament, els mateixos que a la primera volta es van negar a donar suport a Mélenchon. En aquest sentit, Eric Coquerel, diputat de La France Insoumise, declarava el dilluns 25 d'abril a Franceinfo: “Unió d'Esquerra”? No, no fem servir aquest terme perquè

pensem que la suma de diverses etiquetes que només voldrien intentar aconseguir el màxim de càrrecs electes no és el que es necessita al país. El que el país necessita és: quin programa s'està aplicant, quina estratègia. (...) Ens proposem compartir el nostre programa, la nostra estratègia, compartir la Unió Popular que hem pogut establir per a l'elecció presidencial. Que quedi clar. Efectivament, es basa en el programa, inclosa la jubilació als 60 anys. És difícil imaginar que els socialistes es puguin unir a aquesta idea".

Coquerel hi afegeix. "tenim un suport de gran part dels francesos al nostre programa i que creiem que això és el que necessita el país, i, bé, no ho modificarem per aconseguir no sé quin acord. La mà està estesa, però la mà està estesa sobre la base d'un programa de ruptura que creiem que és el que es necessita per al país"

Aquesta és la qüestió, tant a França com a l'Estat espanyol: repetir les fórmules d'unitat de l'esquerra per sostenir els règims podrits i aplicar el programa del capital financer i de les seves institucions com la Unió Europea i l'OTAN, o agrupar forces per les reivindicacions, en defensa dels drets i les conquestes (i, en particular, del dret a la jubilació i del sistema de seguretat social que la garanteix), per la ruptura amb el règim.

Coquerel ho expressa així: "seria molt bo que hi hagués un acord, però la meua principal preocupació és remobilitzar tots els que ens van votar a la primera volta, tots aquells que, si no guanyem, es jubilaran als 65 anys, que es veuran obligats a treballar 20 hores per tenir un RSA de misèria, etc., finalment, la política del senyor Macron. I aquest electorat, no el mobilitzarem amb no sé quins acords i compromisos on ell (l'elec-

torat, nota de l'editor) diria: "Doncs bah, finalment, comencen de nou com en anys anteriors, no han entès res". Ho mobilitzarem amb un programa clar".

S'obtinguin els resultats que s'obtinguin, per a un militant revolucionari, l'objectiu, en tot procés electoral, és organitzar la classe treballadora per lluitar per si mateixa per les reivindicacions. Per això, el POI crida a "treballar junts, amb els milers que ja es reuneixen a la Unió Popular, per amplificar "aquesta immensa força que hem construït" (Mélenchon, 10 d'abril), per enfortir aquest pol popular". A més, com explica la declaració del POI, "una quantitat important de diputats elegits sobre l'orientació de ruptura per la Unió Popular obriria una bretxa a les institucions que permetria a la masses lluitar per la convocatòria d'una Assemblea constituent i sobirana".

Els nostres compromisos ...

Després del 1r de Maig

www.posicuarta.org

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IS Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfon:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta